

Debutant i fullmäktige: – Bara lite högtidligt

– Karin Svensson Smith skrev från sin debut i riksdagen att det kändes högtidligt att representera folket. En smula av den känslan hade väl jag i kommunfullmäktige, men framför allt gillade jag stämningen och debatterna som ibland var principiella och intressanta, även om resultatet av omröstningarna i regel var förutsägbart..

Mari Jyrinki Fransson är en av debutanterna i vänsterpartiets fullmäktigegrupp i Lund. Kommunal praktik har hon sysslat med som socialarbetare men kommunala uppdrag har hon inte haft tidigare. Däremot har hon haft andra poster i partiet. I två år satt hon som

kassör i lokalavdelningens styrelse, och hon var ombud på den senaste partikongressen.

– Jag var väl förbredd liksom v-gruppen i övrigt, inte minst genom vår sammandragning veckan innan (se rapporten i VB nr 37), så jag kände mej rätt trygg. Jag hade att bevaka socialnämnden och dess förre ordförande, Sven-Bertil Persson, satt som sekond ute i foyén. Mitt jungfrutal handlade mest om socialbidragen. Jag är rädd att borgarna kommer att strama åt på ett olyckligt sätt, inte minst genom ett extra sparbeting på en miljon kronor.

Forts. på sid. 4.

Christine Jönsson (M)

Christine Jönsson, kommunstyrelsens ordförande och det borgerliga blockets ledare, har gjort ett gott intryck på Mari Fransson. Tecknaren Göte Bergström fruktar dock för följderna av hennes trafikpolitik.

En agrar eller urban stad?

För några veckor sedan var det väl till kommunala nämnder och styrelser i vänsterpartiet i Lund och ett av de mer överraskande resultaten var att Mårten Dunér inte fick förtroende att representera vänsterpartiet i byggnadsnämnden. En post som Thomas Schlyter pga sjukdom för tillfället inte kan fortsätta att besätta. Till ordinarie ledamot i byggnadsnämnden valdes Cecilia Wadenbäck.

Cecilia sitter för närvarande dessutom i kommunfullmäktige och är vänsterpartiets partiföreträdare.

När jag en gång i tiden gick med i vpk, det var nu länge sedan, var det en bärande idé att vi skulle fördela de politiska uppdragen på så många personer som möjligt. Detta var en princip som kom ur en diskussion om att inte samla för mycket makt på ett fåtal händer. Jag kan inte se att situationen vad det gäller denna för ett brett politiskt arbete har förändrats på något sätt. Att nu Cecilia åtog sig ytterligare ett uppdrag är för mig något förvånande, allra helst som det fanns en kvalificerad motkandidat, Mårten Dunér.

Mårten har nu dragit konsekvensen av medlemsmötets beslut och lämnar vänsterpartiet från och med nästa år, vilket jag, och antagligen många med mej, beklagar.

Lars Borgström

Mårtens utträdesmotivering, till styreslen för v i Lund, vill vi gärna publicera in extenso:

"Hej, som ni vet så fick jag på medlemsmötet den 16 november inte förtroende att representera partiet i Byggnadsnämnden. Beslutet var korrekt fattat och inget att resa några formella invändningar mot. Motivet förklarades dock av valberedningen som strikt politiskt – jag ansågs vara "för positiv till att bygga hus och jag hade inte värvat tillräckligt om åkermarken". Medlemsmötets majoritet fann uppenbarligen motiveringen riktig.

Jag finner därför att förtroendet för mig och min politiska gärning inte är vad den borde vara med tanke på att jag nu representerat partiet i Fastighetsnämnden/Lunda-fastigheter i snart 4 år och där utan

tvekan gjort mig skyldig till ett antal husbyggen. När jag valdes till ordförande i Fastighetsnämnden var det därför att jag blev ombedd, inte för att jag kandiderade. Mitt mandat kunde därför kännas lite svagt då någon uttalad byggpolitik inte fanns när jag började men jag bestämde mig därför att se reaktionen på min aktiva verksamhet som ett "val" i efterskott. Nu har denna bedömning skett.

Jag finner då att min politik inte uppskattas av majoriteten på Vänsterpartiets medlemsmöte. Då jag själv, dels som yrkesman, dels som lundabo, inte finner mötets intresse för en mer agrar linje som relevant för varken kommunen eller partiet och jag även i fortsättningen kommer att vara positiv till husbyggnad, så kan jag bara konstatera att partimajoriteten och jag är oense i en för mig avgörande fråga. Jag vill därför meddela att jag avser att utträda ur partiet. Då jag personligen tycker att det är tönstigt med "politiska vildar" i politiken kommer jag dock att kvarstå under de få veckor, och ännu färre möten, som mitt kommunala uppdrag i Lunda-fastigheter ännu varar. Från och med den 1 januari 1999 hoppas jag dock att vi enigt kan betrakta mig som icke medlem.

Vänliga hälsningar

Mårten Dunér"

Ny VB-redaktör

Rolf Nilson slutar som VB-redaktör från och med nästa år men fortsätter att medverka regelbundet som skribent. Ny redaktör blir Sten Henriksson, som alltså ska alternera med Karin Blom och Gunnar Sandin. Sten har idéer om viss förnyelse av Veckobladet men det finns som bekant krafter i redaktionen som hyllar Konrad Adenauers gamla fina maxim: *Keine Experimente!* Vi vår se hur det går.

Vänsterpartiets förtätningssidéer förverkligas

Samtal med Clas Fleming

Kommunfullmäktiges budgetmöte rullar på men de flesta ledamöterna uppehåller sej i fikarummet eller foajén. Så ock Clas Fleming som är en av de nya ersättarna. Det har han varit förr, men han har också representerat vänstern i byggnadsnämnden och i kommunala bostadsbolaget. Där fortsätter han som ersättare, och vårt från början spontana samtal handlar inte minst om den nya byggvägen i Lund och inte minst LKF:s planer.

Ämnet är naturligt eftersom Clas är byggnadsarbetare och facklig förtroendeman sen många år.

Välskötta LKF

Bygg-, miljö- och stadsbilsfrågor hänger nära samman och har sen gammalt engagerat vänstern i Lund. De har också splittrat samma vänster: organisationens största interna stridsfråga under ett antal år gällde det rätt abstrakta ärendet översiktsplanen. Den är knappast bilagd men kom ett stycke på väg mot sin lösning genom årets kommunala handlingsprogram där ett av nyckelorden är förtätning.

Ser man på LKF:s aktuella planer och projekt finner man att de handlar just om förtätning också de. Kanske inte bara tack vare vänsterns inflytande under de gångna perioden utan för att det i regel är god ekonomi att förtäta och kan ge en god miljö med attraktiva bostäder. Träd och service finns redan på plats.

Lunds kommunala bostadsbolag har stärkt sin ställning. Det har god ekonomi vilket förklarar med effektiv förvaltning men naturligvis även med stor efterfrågan. Uthyrningsgraden ligger över 99 procent och kan knappast bli högre. LKF kan bygga för cirka 100 miljoner om året, och med eget kapital. Någon försäljning av bolaget till tyska spekulanter (jfr Klippan) lär inte vara aktuell. De privata byggbolagen har dragit ner och omstrukturerats under krisen och ligger nu steget efter.

Acceptera järnvägen

Clas sammanfattar och kommenterar:

— I anslutning till Västra angöringen vid Lund C, en plan som fullmäktige spikade för någon timme sen, byggs det punkthus med bostäder. Det finns de som tycker att både de husen och nybyggelsen på andra sidan spåren med kollektivhuset Russinet ligger för nära järnvägen, men det är ett överdrivet miljö- och säkerhetstänkande. Vi kan inte låta järnvägen bilda en bred död zon i våra städer. Bullret från tågen är långt svagare än det som invånarna alstrar själva med sina stereomaskiner.

Det är lätt att hålla med för den nyss varit i Berlin och sett den täta

trafiken med både lokal- och fjärrtåg tio meter över markplanet i stadens absoluta centrum. Clas fortsätter:

— Mot Stattenavägen på Klostergården är också ett bra läge. Serviceunderlaget ökar för butikerna i centrum där.

— Härlemans plats söder om Trollebergsvägen. Ett annat område med äldre befolkning och glesnat serviceunderlag. Där vill LKF bygga på de gamla butikslokalerna med fräscha bostadsvåningar.

— Karhögstorg. Där ska skatte-skrapan, det gamla studentbostadshuset Hävdaryggen, kompletteras med ett lika högt men smalt bostadshus. Planen för området bör dock samordnas med kvarteren i industriområdet närmast norr om Södra vägen som ska exploateras av privata intressenter.

— Dalby. Vid Sandbyvägen finns några trevåningslimpor med plattat tak som nu kan få sadeltak och därmed också vindslägenheter. Annars finns det fortfarande ingen större marknad för hyreslägenheter ute i byarna.

Lund inte alltid bäst

LKF har till skillnad från många andra bostadsbolag behållit en hel del hantverkare, t.ex. målare, för att kunna utföra renoveringar i egen regi. Det är ett smidigt system, man kan så saker gjorda utan tidsödande upphandling.

Miljömedvetandet i LKF är också gott, man har tagit Agenda 21 på visst allvar. Men Lund är inte alltid bäst. Clas blev imponerad av vad motsvarande kommunala bostadsbolag hade att visa upp i Kalmar och Kristianstad. På det senare stället har man börjat praktisera mycket varsam renovering med tillvaratagande av t.ex. gamla men välhållna tapeter.

— Lund får se upp. De nya högskoleorterna satsar inte minst på bostadsförsörjningen för att kunna konkurrera med de gamla.

Arbetslösheten nästan borta

En kombinerad effekt av att det åter byggs och anläggs (ätskilliga byggjobbare har omskolat sej) så mycket samt av avgångar ur kåren är att arbetslösheten i den storavdelning dit Lund hör är nästan borta, bara 200 man mot 1400 när det var som värst. Och den återstående arbetslösheten finns mest borta på östkusten.

— Det är snudd på att det råder brist på byggnadsarbetare. Ett tecken i tiden är att JM i höst har vaccinerat sitt folk mot influensa. Men tyvärr kan vi återfå en del trista drag från den gamla högkonjunkturen: hets, förlitning och en ensidig inriktning på lönenivån.

Intervjuare: Gunnar Sandin

Apropå Lenin

I "Lusthus och långa höstar", en vacker nytutkommen bok om koloniträdgårdar av Feuk och Abelin, kan man läsa att Lenin träffade Anna Lindhagen, pionjär inom den svenska koloniträdgårdsrörelsen, när han passerade Stockholm på väg hem till Ryssland år 1917. Men mötet blev en besvikelse för båda. Hon visade honom stolt runt bland trädgårdarna i förhoppning att inspirera honom att ta med idén hem till Ryssland. Men Lenin var inte det minsta road och definitivt inte intresserad av att sprida idén. Han blev upprörd över kolonisternas aningslöshet och fastslog att arbetare skulle revoltera inte luras att odla blommor och drömma om kapitalisternas trädgårdar.

Idag är ryssarnas koloniträdgårdar livsnödvändiga. Och inte för blommor och drömmar utan för vitkål och potatis. När dottern förra året jobbade som universitetslärare i Novgorod betalades inga löner ut på flera månader. Utan familj att försörja, klarade hon sig på stipendium från Sverige, och hemma hos hennes kollegorna puttrade vitkålsgröarna från datjan. Lenin hade fel på många sätt, ändå hans argument om kamp för familjelöner istället för potatisodling har varit seglivat. Genom min forskning kring bostadsförsörjningssystem i Afrika kom jag att argumentera för upprustning och legalisering av kåkstäder, som folk byggt själva, och för planerat självhjälpsbyggande. Alltså något i stil med den svenska egna-hemsrörelsen, som för övrigt från början inte bara gällde bostad utan också möjlighet att odla potatis. Men jag blev hätskt angripen av marxistiska kollegor som förde fram Lenins argument. I Afrika motarbetades idén också av den nomenklatur som hellre ville subventionera byggandet av fina färdiga hus till sin egen klass.

Lenin menade att obetalt arbete innebar dubbel exploatering. I konsekvens med detta menade han att hushållsarbetet skulle avskaffas. Det var ändå fördommande. Hushållsarbetet skulle industrialiseras. Som vi vet, skedde inte detta, men det osynliggjordes, och i Sovjetunionen kanske mer än på andra håll, fick kvinnor göra fullt dagsverke i produktion och hushållsarbetet dessutom.

I studentupproret i Sverige 1968 fanns en stark reaktion mot mot den präktiga familjen och hemmafruidealerna. Alternativ jul och storfamiljer, hörde till försöken att öppna den traditionella familjen. Det fanns mycket idealism och önskan om att bry sig, inte bara om sin familj, och inte bara om offren i Vietnam. Alla sorter gränser skulle brytas ner. I önskan att bryta ner arbetsdelningen mellan könen, kan storfamiljens rörelsen ses som en föregångare till kvinnorrörelsen.

Jag menar fortfarande att en kollektiv organisering kring hushållsarbete underlättar nedbrytandet av den annars orätfärdiga könsarbetsdelningen i hemmen. Själva bildade vi en storfamilj 1969. Om livet i storfamilj finns mycket att berätta, och mycket handlar om inställningen till hushållsarbete. När det gäller matlagning urskiljer jag två huvudlinjer. Den ena handlade om att utgå från rena och billiga råvaror och åstadkomma storgrytsfördelar med tygndpunkt på nytta och ekonomi. Den andra linjen handlade mer om att göra det snabbt och lätt för sig. Det fördommande hushållsarbetet skulle i Lenins anda minimeras, så att tiden kunde användas till politiskt arbete eller trevligare samvaro. Hos oss var det den beläste signaturerna Gr som förde in Lenin i argumenten. Men alla hade vi ju ofta ont om tid, och vi utvecklade en leninsk matsedel. Varsågod, ett bidrag till Vecko-bladets receptsamling:

Leningryta.

En burk konserverade grönsaker (på sjuttioalet fanns en billig stor burk från Jugoslavien med både tomater och paprika). Några starka smala korvar skärs i. Värm och servera med ris.

Röd stjärna i Malmö

I Sydsvenskans Malmö del 27/11-98 upplystes vi om mötet i kommunfullmäktige. Som vi vet har Daniel Sestrajcic valts in i kommunfullmäktige vid valet-98. Vid det senaste mötet som kommunfullmäktige hade bar Daniel en grön tröja med en röd stjärna, vilket tolkades som provocerande. Daniel Sestrajcic fick t.o.m. tillsägelse av kommunfullmäktiges ordförande Kjell-Arne Landgren.

Här vill jag bara nämna en av Daniels goda insatser i vårt samhälle.

För flera veckors sedan startade jag på min arbetsplats läxhjälp för eleverna. För mig var det naturligt att ta kontakt med Ung vänster i Malmö och be dem om deltagande i detta. Daniel och Lisa som båda är aktivister inom Ung vänster tog emot förslaget med öppenhet. Sedan dess har Ung vänster regelbundet skickat två av sina medlemmar till vår läxhjälp. Detta gör de helt ideellt, trots sina studier och aktiviteter inom partiet. För mig och våra elever är de inte politiker som bara talar, de är politiker som handlar också. Politiker som inte släpper arbetet ute i verkligheten. Tack Ung vänster!

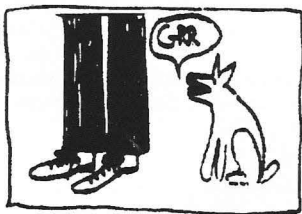
Skolkurator: Nilofar Shirinbek

BIOGAS: vänstern kräver mer utredning

Vänsterpartiet säger tills vidare varken ja eller nej till den föreslagna biogasanläggningen inte ill Bera-
gården på vägen mellan Lund och
Dalby. Tanken är ju att ta till vara
diverse restprodukter från jord-
bruket, industrin och hushållen och
utvinna biogas, som kan bli bränsle
till både fordon och uppvärmning.
Projektet har som bekant väckt
upprörda protester i Dalby där
man fruktar för negativa kon-
sekvenser i form av ökade trans-
porter och elak lukt vid driftstör-
ningar.

Vänsterpartiets kommunalpoli-
tiker, som diskuterade frågan nu i
måndags, tycker liksom kommu-
nens miljöförvaltning att både
transporterna och luktriskerna
måste utredas mer.

Detta är inget försök att komma
undan en obehaglig fråga, om vi
får tro Ulf Nymark (v). I princip är
vänstern positiv till biogas, och
erfarenheterna från en liknande
anläggning i Linköping är goda.

Framtidsbild apropå en aktuell debatt

Jo, så var det villaägaren i Dalby
som hade fint främmande, från
Lund. Det var en ljum och vacker
afton så fönstren stod vidöppna
mot den ljumma västliga brisen.

Plötsligt märkte man att en dam
i sällskapet skruvade på sej lite
lätt. Han drog ett djupare andetag.
Satan! där var den den välbekanta
doften.

– Tycker ni inte också att det
drar? frågade han och skyndade
fram till fönsterväggen.

– O nej, svarade flera av
gästerna, stäng inte ute sommaren!

Samvaron fortsatte, men så var
det en annan lundabo vars anlets-
drag stelnade. Och ännu en. Vår
värd kastade in en brandfackla i
diskussionen (Per T. Ohlssons
senaste ledare) och det förvillade
verkligen tankarna en stund. Men
så kom det en ovanligt kraftig
doftstöt. Värden reste sej, rod-
nande, och stammade fram ett
"Ursäkta, men ..."

– För allan del, sa den första
damen. Det är en helt naturlig sak.
Och vi trodde faktiskt att lukten
kom från den där biogasanlägg-
ningen som man har läst så mycket
om.

Fortsatt rapport från r-ledamoten

Förra måndagen deltog jag i
ett storslaget arrangemang på
Slagthuset i Malmö. Öres-
undskommittén arrange-
rade ett möte med anledning
av att Öresundsbron snart är
färdig. Mötet sades ha miljö
som huvudtema. Miljötemat
var dock snarare en garnering
på en rätt som huvudsakligen
bestod av ytterligare möjlig-
heter till transporter. Salen
var fylld med de ledande
byråkraterna från Skåne och
Själland samt politiska före-
trädarna från regionen.

Ökad integration

Ilmar Reepalu öppnade tillställ-
ningen. Jag väntade spant på att
han skulle förklara hur det plane-
rade hotelltornet skulle smälta in i
regionen, men det sa han inget om.
Skuggan från det kommer att nå
ända till Lund hävdar v-riks-
dagsmannen från Malmö. Bygget
har redan fått flera öknamn med
malmötisk touch, men de passar
inte i en lundensisk tidning. Ordet
integration var det mest frekventa i
de föreläsningar jag hörde. Social-
politik, skattepolitik, regler för
företagsetableringar; det var ingen
hejd på vad som nu behövde
integreras om broinvesteringen
skulle ge full utdelning. En video
om miljö tillståndet varvades med
fler appeller om vilken fantastisk
tillväxtregion Öresundsområdet
kommer att bli när bron är färdig.

En spanjor från något EU-organ
visade overheadbilder som illustrer-
ade framskrivningar av nuvarande
utveckling. Man kunde bli ned-
slagen för mindre. Särskilt den bild
som visade förväntad trafikering
av de europeiska flygplatserna var
en enda stor röd blaffa. Den
inspirerade mig till ett inlägg mot
nya flygplatser i Sverige när vi
sammanträdde i riksdagens trafik-
utskott torsdagen därpå.

Miljöministrarnas inlägg

Direkt hemkomna från FN:s
klimatkonferens trädde så miljö-
ministrarna från Danmark och
Sverige upp i talarstolen. Svend
Auken talade med kraft och även
för den kientrogne var hans
miljöengagemang uppenbart. Han
beskrev de målsättningar Danmark
hade antagit för att öka andelen
förnyelsebar energi och minska
koldioxidutsläppen. Det som sades
om externa köpcentra lät utmärkt,
men det finns misstankar om att
den danska praktiken inte är lika
imponerande. I v-riksdagsgruppen
har vi precis påbörjat en diskussion
om vilket som är viktigast, det
kommunala självstyret eller ökad
planmakt för länsstyrelsen med
syfte att göra utvecklingen miljö-

mässigt hållbar om dessa båda mål
inte går att förena. Kjell Larsson
gjorde ett blekt intryck vid sidan av
sin danske kollega. De hade samma
skildring av vem av dem som gjort
mest nytta på klimatkonferensen.
Det var inte vår miljöminister, han
hade en i det närmaste yrvaken
uppsyn i förhållande till de
miljöproblem som presenterades
på Öresundstinget. Han berättade
att han länge varit en varm
tillskyndare av Öresundsbron, men
miljöproblemen måste vi förstås
lösa. Skratten blev få när han erbjöd
Svend Auken att förbjuda stormar-
knader mot att ett danskt förbud
mot att sälja öl till svenskar.

Debut i kammaren

Förra torsdagen ställde jag en
fråga till Kjell Larsson. Jag frågade
vad han tyckte om Leif Pagrotsky's
uttalande om att det skulle vara ett
löst pris (ca 100 kr) för att ta bilen
över bron. Uttalandet strider mot
det beslut riksdagen fattade när bron
tillstyrktes. Då sades att bilavgif-
terna skulle motsvara taxorna på
färjorna, detta bland annat för att
försöka klara den maxgräns på 10
000 fordon per dygn som var
underlag när miljöprövningen
gjordes. Svaret var svårt att tolka.
Efteråt kom han fram till mig
och ville ta del av material jag hade
om prognostiserad trafikutveckling
och bedömning av miljöeffekter.
Han verkade uppriktigt intresserad
och jag ska inte bli honom svaret
skyldig.

För övrigt var det mer än jag som
gjorde debut den frågestunden. Eva
Zetterberg (v) tjänstgjorde som
talman för första gången en fråge-
stund och det skötte hon alldeles
utmärkt. Stämningen i kammaren
var god. Förutom mig var två andra
vänsterpartister aktiva. Willy från
Blekinge hade ett replikskifte med
Lena Hjelm-Wallén och Kjell-Erik
från Varberg plågade Kjell Larsson
med frågor om kemiska ämnen vid
tunnelbyggen.

Karin Svensson Smith

Rekommenderas

"Inför debatt om överstatlighet i
vårt Europaprogram i partiet
rekommenderar jag senaste (nr 5
"Om Grundtvig Norden och
världen) numret av Ord&Bild (pris
för bästa kulturtidskrift på bok-
mässan i Göteborg och driven av
oss ideologiskt närstående perso-
ner) artiklar av Bech "Världs-
medborgare i alla länder, förenen
er" och Habermas om demokratins
framtid (även om Ni inte gillar
dem tror jag att Ni tycker att de är
intressanta)".

Denna uppmaning riktar Johan
Lönnroth till sina riksdagskollegor
(v) men vi låter den med nöje gå
vidare till den övriga läsekretsen.

Gentlemannens frukost Något i kistan

Var det kundernas parkerings-
svårigheter som drev bort Johans-
sons begravningsbyrå från dess
mångåriga plats i hörnet av Kyrko-
gatan och St Petri kyrkogata? Eller
de besvärliga in- och uttran-
sporterna på en gata som ständigt
blockerades av knakekundernas
fordon? Eller att ingen köper
blommor längre (begravnings-
byrån var ju kombinerad med
blomsterhandel) – hur ska man
annars tolka att så många blomster-
affärer har försvunnit?

Sen såldes där exotiska livsmedel
en kortare tid. Ska vi gissa att den
hanteringen upphörde på grund av
överetablering och uppdrivna
hyror?

Allt nog, cityhandeln förändras
ständigt. Det ligger i dess natur. Nu
är där kafé, i Lunds bästa läge för
sån verksamhet, med stora fönster
mot en av gångtrafikens knutpunk-
ter. Att två andra kaffeställen ligger
nästgårds behöver inte bekymra.
Snarast finns det synergieffekter,
som med blusmånglarna: är det
fullt runt borden på den ena lokalen
är det bra om ett annat ställe ligger
nära.

"Mondo" heter stället. Där satt
jag vid åttatiden härommorgonen
och läste i Svenska Dagbladet ännu
en av dessa artiklar om att det har
blivit inne att äta frukost ute. Jag
sträckte lite på mej, såsom pionjär.
Mondo öppnar sju. Ägarna har nog
hakat på trenden tidigare än
kunderna för jag var ensam just då.

Jag fick mitt starka kaffe i en
rejal lergodsmugg och det stora
wienerbrödet glänste av fett och
socker. För att få något mer i kistan
frågade jag efter en ostmörgås.
Möttes av en undrande blick. Insåg
halvt rodnande att det är bagels
som räknas på innekaféerna nu-
mera, men upprepade "ostsmör-
gås". Den snälla servitören ryckte
på axlarna, grabbade en av de nya
brödsorterna från en hylla (det går
mode även i bröd, vem hade hört
om ciabatta för ett år sen?) och
producerade snabbt två ostmackor,
helt intetsägande i smaken men
vackra.

Tidningen hade jag med mej,
kaféet erbjöd bara högtalarmusik
och amerikansk fotboll på en evig
sportkanal. Men den låga morgon-
solen spred ett vackert ljus i
rummet. Visst är det rätt att ett
ungdomliga kafélivet erövrar ett
läge som detta. Tids nog lämnar vi
in och förpassas till Lunds defini-
tiva utkanter.

Gr

Ökenvandringen & Miljö från A till Ö

Kära läsare!

Ni som väntar på den spännande
fortsättningen på dessa båda
artiklar. Håll ut. Det kommer en
fortsättning. När är osäkert,
speciellt som vi kanske har lyckats
dra i gång en debatt om politikens
innehåll.

Red

Grr

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS

Tack Jan, Matz och Mikael

Efter att ha läst ovanstående kamraters tre inlägg på sid 4 i senaste VB känns det lite lättare att andas. Jag var nära andtappa när jag läste Gunnar Sandins furiösa angrepp på Mikael Persson och Rolf L Nilsons tjyvnyp på Jenny Lindahl i VB 36. Det känns som om det är dags att Gunnar ändrar sin signatur från "grr" till "kurr". Gunnar är annars en välskrivande frisk fläkt. Tyvärr var det mer av käranda än espri i hans utgjutelse i VB 35.

Den oförsonliga debattstilen får mig att reflektera över varför striden om slevarna i regionens soppgrätor urartat.

Försök till förklaring

Den strid som fr a lundavänstern hade med den starka apk-falangen i skåne på 70-talet, svevade samman lundakamraterna mot en ondsint omvärld. Det positiva resultatet av detta var de storslagna projekt som man i övriga delar av partiet avundades; bokcaféet, Veckobladet, lundaorkestern, höstfesterna, förstamajdemonstrationerna, de kommunalpolitiska framgångarna. Öppenheten för nya idéer kort sagt.

Sedan mitten av 80-talet har det vänt nedåt; höstfesten och bokcaféet lades ner. 1 maj-deltagandet sjönk, av VB:s upplaga återstår 1/3.

Medlemsantalet sjönk och kvar blev en lundavänster som utvecklade ett kamaraderi. Den sammansvetsade gruppen kokade ihop till en social och politisk buljongtärning. Ett drygt tjugotal personer valde sig själva som "pålitliga" ombud till kongresser och konferenser. Öppenhet var det inte längre tal om - undanträngning var ordet.

Det fick också jag erfara; som inflyttad stockholmare utan akademisk legitimation. Med tjugo års ålderskillnad var jag jämnårig med dem man tidigare bekämpat. Man utgick från att jag tillhörde de radiostyrda från Moskva.

Efter det senaste valet står det definitivt klart att lundavänstern inte längre dominerar i distriktet. Från att ha varit den ledande kraften på alla konferenser har man trängts mer och mer undan. De lokalorganisationer som varit framgångsrika ställer nu krav på att få del av den ekonomiska sidan av framgången i senaste valet. När därför Rolf Nilsson inte längre får en heltidstjänst i regionen menar man att det beror på hans positiva attityd till EU/EMU. Men den har varit känd i årtal och inte hindrat att han

representerat partiet i såväl riksdag som landsting. RN har följt partiets linje vad jag förstår. Därför är det trist när man nu lanserar detta som en orsak. Enligt den föredragning, vi fick på ett medlemsmöte i Lund, antydes andra orsaker. Förutom att andra lokalorganisationer också ville ha en slev i regiongrytan pekade man på personkemiska orsaker som det heter när man tycker att någon uppträtt okamratligt.

Den senare orsaken förefaller mig mer bära sanningsens prägel, om jag så får säga.

Rune Liljekvist

Debutant i fullmäktige ...

Forts. fr. sid. 1.

– Särskilt nervös för att tala var jag inte. Värre var det i början av mötet, då jag var yngsta tjänstgörande ledamot och den som skulle rösta först. Men det var egentligen ganska enkelt. Eftersom vi tillhör oppositionen skulle jag nästan alltid rösta NEJ.

– Det var svårt att sitta still i bänken så länge så jag var ute i foajén en hel del, men följde debatten på skärmarna och i högtalarna.

– Skrämd av starten blev jag alltså inte, och jag kommer säkert att sitta mina fyra år. Man lär sej väldigt mycket på ett sånt här uppdrag. När jag blivit varmare i kläderna kommer jag nog att rapportera en del i VB också.

Intervjuare: Gunnar Sandin

Nygamle fullmäktigeordföranden Lennart Ryde gjorde vad han skulle, tycker Mari Fransson, som dock ogillar m:s socialpolitik.

Saxat ur fullmäktigedebatten i förra veckan. Teckningen illustrerar Roland Anderssons (v) uttalande med anledning av att den borgerliga ledningen vill lägga ut äldrevarlden på entreprenad. Roland frågade om de gamla skall bjudas ut på auktion till lägsta budande?

Teckning: Göte Bergström

Decembervandring

Vandringssektionens årliga decembervandring går i trakten av Hässleholm. Vi tar tåget dit (lördag den 12 kl. 10.20 från Lund C), fortsätter ett stycke med buss norrut och promenerar sen en dryg halvmil västerut. Då har vi kommit till Vedema hall, ett naturskyddat område som ingår i O.D. Krooks donation. Krook ville förvandla norra Skånes ofruktsbara hedar till bärig barrskogsmark, och resultatet vid Vedema är en präktig granskog med särskilt yviga grenar.

Av dem bryter vi ris till en tjock och mjuk bädd. Ovanpå den uppför vi vårt vind- och regnskydd. Vatten får vi i bäcken som brusar i ravinen, torr ved finns i mängd inne i de tät bestånden och snart flamlar brasan högt. Ärtsoppan börjar sjuda liksom punschen. Även i samtalet stiger temperaturen.

Sen sova vi alla på granris tungt, för att tala med skalden, och när vi utsövd har vaknat och frukostat drar vi ner halvmilen till Tyringe och Kustpilen mot Lund dit vi anländer i behaglig tid. Ni kommer väl med? Kontakta Gunnar Sandin, tel. 135899.

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN som alltså inte förkortas "Kompol" längre (se Mats Olssons rapport i VB nr 37) träffas må. 7.12 kl. 19 på v-lokalen för att förbereda kommunfullmäktigemötet den 10.12.

VALKOMMITTEN har avslutande möte på v-lokalen (eller i dess närmaste omgivning) må. 7.12 kl. 20.

RÖDA KAPELLET sö. 6.12 kl. 18.45. Rep. med Joakim på Folkuniversitetet. Ny dödsynd, dvs. fortsatt Weilltränning. Rep. även 13.12, sen vinterlov. Våren börjar den 10.1.99. Dagen innan har Edvin 50-årsföreläsning.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström och Gunnar Sandin. Näste redaktör: Rolf Nilsson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.

Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilsson 046-12 90 44
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.